

Család nélkül nőttem fel...

Nem tartoztam sehova.

Sosem felejttem el,

miért volt velem az élet,

mostoha.

4 éves voltam, apám elhagyott.

Nekem, ez adatott.

Könnyek és magány...

Egy üres képkeret,

gyerekszobám falán.

Apa nélkül nőttem fel,

csak tudnám, miért hagytál el.

miért vagyok én egyedül,

ki minden elől menekül...

Minden nap sírtam,

minden éjjel zokogtam.

Sosem vállaltam,

könnyeim a párnában.

Csak egy gyerek voltam...

Aki egy helyen nem sírt,

álmában

Apám eldobott,

anyám nem nevelt.

Anyá...ki az apám?

Sosem felelt...

Túltette magát rajta.

De én még mindig sírva nézek,

arra a falra.

Reméltem, hogy eljön értem,
hogyan elvisz innen,
hogyan boldog leszek.
S azt mondja:
Fiam...Itt vagyok veled...

Ha ezt olvasod,
nem kell semmit mondanod...
Megerítem miért volt,
s ki miatt.
Tudom, az élet tovább halad...

Idővel, eltűnt a gyerekszoba,
a képkeret.
De tudd a fiad,
akkor is szeret.

Tudd, gondolok rád.
Utánad megyek,
egy világon át.
Jól figyelj apám!
Ember lettem, legyél büszke rám...